

Arrest

nr. 212 097 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEWAERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 16 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 juni 2018.

1.3. Op 26 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared te Libanon op 20 augustus 1992. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslima.

U verbleef in het kamp Nahr El Bared bij uw familie. In 2007 werden jullie door de oorlog ontheemd en verhuisden jullie naar het kamp Al Bedawi, waar jullie verbleven tot juli 2017. Hierna keerden jullie terug naar het kamp Nahr El Bared, waar jullie een huis hadden gekocht. Uw ouders en uw broers en zussen verblijven tot op heden in het kamp Nahr El Bared. U heeft één broer die in het kamp Al Bedawi verblijft.

U bent gehuwd in het kamp Nahr El Bared op 22 juli 2017 met uw neef, I.(...) A.(...) (CG X, OV X). Hij vroeg uw hand op 15 juli 2017, op een trouwfeest in het kamp Nahr El Bared. Uw echtgenoot diende in België op 23 augustus 2006 een verzoek om internationale bescherming in. In zijn hoofde werd op 25 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 1 februari 2012 deed hij afstand van zijn verzoek om internationale bescherming. U geeft aan dat uw echtgenoot op basis van regularisatie in België verblijft. Jullie hebben geen kinderen.

In het kamp Al Bedawi kwam u op 10 april 2017 in aanraking met F.(...) A.(...) H.(...), een gewapende en door de overheid gezochte man in het kamp. Hij is tevens lid van de gewapende groepering 'Ali Abou Shouk', die actief is in het kamp Al Bedawi. Hij vroeg uw hand, maar u wenste hier niet op in te gaan. Op 12 april 2017 kwam hij samen met zijn ouders en een man uw hand vragen aan uw familie. Uw vader wenste hier niet op in te gaan gezien de slechte reputatie van F.(...) A.(...) H.(...). Omdat uw vader nog geen definitief antwoord gegeven had werd u benaderd en bedreigd door F.(...) A.(...) H.(...) op 15 april 2017. U bent samen met uw vader naar de Veiligheidscommissie gegaan om dit aan te geven. Ze konden, gezien zijn reputatie, niets doen. Vanaf de dag van de bedreiging verbleef u drie maanden uit angst voor hem binnenshuis in het kamp Al Bedawi. U geeft aan dat F.(...) A.(...) H.(...) zich onder uw huis opstelde. Uw vader en broers werden door hem lastiggevallen en bedreigd. Begin juli 2017 verlieten jullie met een taxi het kamp Al Bedawi en jullie keerden terug naar het kamp Nahr El Bared. Na jullie terugkeer naar het kamp Nahr El Bared gingen uw vader en broers nog op bezoek in het kamp Al Bedawi: uw vader ging er op vriendenbezoek, uw broer M.(...) ging regelmatig naar daar op bezoek bij zijn verloofde. Telkens werden ze onder druk gezet door F.(...) A.(...) H.(...) daar hij nog steeds met u wilde trouwen. In Nahr El Bared vreesde u dat u door een vrouw, gestuurd door F.(...) A.(...) H.(...), met zuur overgoten zou kunnen worden.

Op 5 augustus 2017 verliet u Libanon. Via Turkije, Panama en Bolivia kwam u in Spanje aan waar uw vingerafdrukken werden genomen. Op 22 september 2017 kwam u aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 6 oktober 2017.

U vreest bij een terugkeer naar Libanon voor uw veiligheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw registratiekaart bij UNWRA, een medisch attest in hoofde van uw moeder, uw diploma's, een bevestiging van verblijf in het kamp Nahr El Bared, een tewerkstellingsattest, een document van de Veiligheidscommissie en algemene informatie over de situatie in het kamp.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 6) blijkt immers dat u vroeg om bijgestaan te worden door een vrouwelijke ambtenaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bijgestaan door een ambtenaar en een tolk van het vrouwelijk geslacht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo stelt u dat u en uw familie door F.(...) A.(...) H.(...) onder druk worden gezet opdat u met hem zou huwen. U omschrijft F.(...) A.(...) H.(...) als een gewapend persoon met een slechte reputatie en behorend tot een gewapende groepering die opereert in het kamp El Bedawi. U geeft aan dat hij en de groepering waartoe hij behoort gekend zijn voor het gebruik van wapens (CGVS p.8-9, 11). U geeft aan dat hij u in het begin van de problemen, op 15 april 2017, bedreigde met de woorden "Ik zal jou en je familie vermoorden als het huwelijk niet doorgaat." en dat u zich omwille hiervan drie maanden schuil hield op uw verblijfplaats in het kamp Al Bedawi (CGVS p.8-9). Het CGVS vindt dat de aard van de bedreigingen die u schetst weinig stroken met het beeld dat u geeft van F.(...) A.(...) H.(...) waardoor er aan de door u beweerde vrees weinig geloof wordt gehecht. U geeft aan dat F.(...) A.(...) H.(...) zich met zijn wapen onder uw verblijfplaats in El Bedawi positioneerde en dat uw familie telkens door hem werd lastiggevallen (CGVS p.9-10). U geeft aan dat hij uw vader en broer met een wapen bedreigde en dat andere mensen hierbij dienden tussen te komen zodat dit 'zonder schade afliep' (CGVS p.10, 11). Het CGVS vindt het weinig geloofwaardig, gezien het door u geschetste profiel van F.(...) A.(...) H.(...) en zijn lidmaatschap bij een gewapende groepering in het kamp, dat hij geen meer doeltreffende manieren heeft gebruikt om zijn doel te bereiken. Wanneer hij het op dermate wijze op u, al dan niet via uw familie, gemunt zou hebben, kan er verwacht worden dat hij effectievere pogingen ondernomen zou hebben om u en uw familie te treffen. Zo dient vermeld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader uit werken ging, en dat ook uw broers niet ten allen tijden thuis waren (CGVS p.10). Indien F.(...) A.(...) H.(...) het effectief op u gemunt had, dan zou er verwacht kunnen worden dat hij meer efficiënt te werk zou zijn gegaan gezien de mogelijkheden die zich voordeden wanneer uw vader of broers niet aanwezig waren om u te treffen. In dit kader dient tevens ook nog de opmerking gemaakt te worden dat uw uitspraak, dat u gedurende drie maanden binnen bleef, genuanceerd moet worden. Zo geeft u aan dat u af en toe met uw moeder naar de groentewinkel ging die zich onder het huis bevond. U gaf te verstaan dat F.(...) op dat moment niet aanwezig was (CGVS p.11). Ook dit ondermijnt de door u beweerde vrees. Indien u een dermate vrees voor uw leven heeft, dan is het weinig geloofwaardig dat u naar beneden ging. U kon immers niet uitsluiten dat F.(...) A.(...) H.(...), zo hij zelf niet aanwezig was, iemand anders aangeduid zou hebben om daar post te vatten. U gevraagd om welke reden u dit deed, zegt u dat u het beu was om binnen te blijven en dat u een frisse neus wou halen (CGVS p.11). Dat dit weinig overtuigend is, behoeft geen verder betoog daar deze houding niet strookt met het gedrag van een persoon die een dermate vrees voor haar leven heeft. Ook in het kader van jullie vertrek vindt het CGVS het weinig geloofwaardig

dat F.(...) A.(...) H.(...) net op dat moment niet aanwezig was, en dat jullie zonder kleerscheuren met een taxi konden vertrekken (CGVS p.10-11).

Vervolgens kan het niet overtuigen dat u quasi niets weet te vertellen over deze F.(...), noch de groepering waartoe hij behoort. Immers gaf u aan dat hij gewapend was en gezocht werd door de overheid, doch gevraagd dit toe te lichten, komt u niet verder dan te stellen 'dat hij gezocht wordt, een gewapend persoon is die veel mensen heeft lastiggevallен. Hij heeft een slechte reputatie en niemand durft hem tegen te houden'. Gevraagd waarom hij precies gezocht wordt, komt u niet verder dan te herhalen 'omdat hij slecht is, hij valt mensen lastig. Ik weet dat hij een slechte reputatie heeft binnen het kamp, hij schiet naar mensen. Hij heeft alle slechte kanten'. Gevraagd wat u weet over de groepering waartoe hij behoort, stelt u hen niet te kennen, maar te hebben gehoord over hen, ze veroorzaken altijd problemen binnen het kamp. U weet niet veel details, zo voegt u toe. Ze zijn gewapend en ze schieten op elkaar (CGVS p.9, 11). Gezien deze F.(...) de oorzaak is van al uw problemen, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich omtrent hem en de groepering waartoe hij behoort zou hebben geïnformeerd al was het maar om zich een enigszins accuraat beeld te kunnen vormen van eventuele alternatieven of uitwijkmogelijkheden. Gezien uw vriendin hem blijkbaar direct bij naam kende en wist dat hij tot een groepering behoorde en ook de directrice van uw school hem blijkbaar kende, kan er toch van uit gegaan worden dat hij berucht was in het kamp en er toch heel wat mensen iets over hem wisten (CGVS p.8-9). U probeert deze onwetendheid te verklaren door te stellen dat jullie niet zo openstonden voor de buitenwereld, u enkel naar uw werk ging en u niet veel weet over politieke zaken (CGVS p.9). Gezien het belang dat deze persoon speelt in uw relaas en gezien bovenstaande observaties kan uw uitleg totaal niet overtuigen. De vaststelling dat u in dezer blijkbaar niets hebt ondernomen, komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede, dat hoeft geen verder betoog.

Verder geeft u aan dat u zich in het kamp Nahr El Bared ook niet veilig voelde omdat u vreesde dat F.(...) A.(...) H.(...) een vrouw zou kunnen sturen die zuur over u zou gooien (CGVS p.11-12). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan ook dit niet overtuigen. In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat u tijdens uw verblijf in het kamp Nahr El Bared, op 15 juli 2017, naar een trouwfeest ging, waar u uw huidige man uw hand vroeg (CGVS p.6, 9). Het feit dat u deelnam aan het dagelijkse leven en u zich buitenshuis begaf, komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede.

Tot slot vindt het CGVS het opmerkelijk dat twee van uw broers en uw vader na jullie vertrek uit het kamp El Bedawi, zich nog steeds naar dit kamp begeven (CGVS p.9-11). U geeft aan dat uw broer zijn verloofde geregeld gaat bezoeken, dat uw andere broer een vriend heeft in dat kamp en dat ook uw vader naar het kamp El Bedawi gaat om zijn vrienden te zien (CGVS p.10-11). Aldus uw verklaringen worden ze niet gerust gelaten door F.(...) A.(...) H.(...), zo zegt u "Telkens wanneer hij mijn broer zag, zei hij, ik ga je nooit met rust laten. Ik zal je zus vermoorden als ik ze zie." (CGVS p.10) en "Hij deed dat, de bedreigingen, om hen uiteindelijk onder druk te zetten en ja te zeggen." (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonden dat de houding van uw familieleden, met name de terugkerende uitstappen naar het kamp El Bedawi, uw beweerde vrees ondermijnen. U hiernaar gepeild stelt u dat mannen minder schrik hebben en gevoel voor uitdaging hebben, bovendien ging uw vader enkel naar daar wanneer zijn vrienden hem nodig hadden (CGVS p.10). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw uitleg overtuiging ontbeert. Indien er een dermate vrees uitgaat naar F.(...) A.(...) H.(...) en bijgevolg ook naar diens groepering, kan er verwacht worden dat zij deze persoon en het kamp ten allen tijde vermijden, te meer daar u aangeeft dat El Bedawi zeer klein is.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten in het licht van de door u beweerde problemen besproken te worden. Het attest van de Veiligheidscommissie kan gezien bovenstaande argumentatie de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Dit document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en een dergelijk stuk heeft daarenboven enkel waarde ter staving van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. Ook uit de neergelegde documenten van uw verblijf in het kamp Al Bedawi en het stopzetten van uw contract bij de peuterschool blijken evenmin uw problemen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand

levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en gezinssamenstelling aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch uw familie problemen hebben gekend met de Libanese autoriteiten en dat u noch uw familie betrokken zijn bij Libanese politieke partijen (CGVS p.6). In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar (CGVS p.6) en dat u vervolgens een opleiding 'Computer & Communication Engineering' volgde aan het Sibilin Training Center van UNRWA (CGVS p.6). Voorts blijkt dat u werkervaring opdeed in het kamp El Bedawi, waar u van 1 september 2016 tot 25 april 2017 werkte in een peuterschool (CGVS p.6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over enige werkervaring en connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familie eigenaar is van een woning (CGVS p.3), dat uw vader een winkeltje heeft (CGVS p.3), dat uw broer A.(...) werkt als schilder en dat uw broer M.(... ervaring heeft met elektriciteitsopdrachten (CGVS p.4). U spreekt over de medische toestand van uw moeder, maar u geeft aan dat ze zich kon wenden naar het ziekenhuis van Zagharta buiten het kamp (CGVS p.6, 7). Daarnaast blijkt dat u verschillende tantes en ooms heeft die tevens over werk beschikken (CGVS p.5).

Bovendien blijkt dat u en uw familie over de nodige fondsen beschikten om uw reis naar België te bekostigen (CGVS p. 7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, de artikelen 55/2, 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 4 en 5 van de Kwalificatierichtlijn en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarna zij verwijst naar het standpunt van het UNHCR over de interpretatie van artikel 1 D van de vluchtelingenconventie en van het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Verzoekster stelt dat zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer relevant zijn bij de beoordeling. Wat betreft beschermingsgerelateerde obstakels, haalt UNHCR voorbeelden aan zowel van individuele bedreigingen of risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid. Er dient dus te worden onderzocht op basis van welke redenen verzoekster het vluchtelingenkamp in Libanon heeft moeten verlaten teneinde na te gaan of zij onder de insluiting voorzien in artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie valt. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen waarom zij het vluchtelingenkamp heeft moeten verlaten. Zij formuleert haar verweer als volgt:

"Volgens de bestreden beslissing is het relaas van verzoekster niet geloofwaardig omdat:

"Indien F.(...) A.(...) H.(...) het effectief op u gemunt had, dan zou er verwacht kunnen worden dat hij meer efficiënt zou zijn tewerk gegaan gezien de mogelijkheden die zich voordeden wanneer uw vader of uw broers niet aanwezig waren om u te treffen."

Het is voor de commissaris onmogelijk om te oordelen hoe deze man zou moeten zijn tewerk gegaan. Het is immers perfect mogelijk dat F.(...) A.(...) H.(...) bedoeling was om zo lang mogelijk druk op te voeren op de familie opdat zij uiteindelijk zouden toegeven en hun dochter toelaten om in het huwelijk te treden met deze man. Indien hij tot meer drastische maatregelen zou zijn overgegaan zou hij nooit kunnen huwen met verzoekster. Dus de efficiëntie waarvan sprake door het CGVS zou dan niet bijzonder efficiënt zijn geweest indien het ultieme doel was van F.(...) A.(...) H.(...) om te huwen.

Vervolgens zegt de bestreden beslissing dat het niet logisch is dat verzoekster zich toch af en toe buiten waagde: "Zo geeft u aan dat u af en toe met uw moeder naar de groetenwinkel ging die zich onder het huis bevond."

Ook dit is geen sluitend argument van de Commissaris. Verzoekster heeft nooit gezegd dat deze F.(...) A.(...) H.(...) dag in dag uit voor het huis stond, Wel zegde ze dat hij die regelmatig deed. Hieruit blijkt duidelijk dat hij haar en haar familie er steeds bleef aan herinneren dat hij de weigering niet aanvaardde en voerde de druk op door zeer geregeld voor het huis te komen staan. Hij toonde dus keer op keer aan dat verzoekster niet veilig was zolang zij niet zou huwen met hem. Zij kon dan ook niet veilig het huis verlaten teneinde zich naar een andere plek te begeven in het kamp of de omgeving. Wel kon zij kortstondig naar beneden gaan om even buiten te komen. Bedreiging heeft niet als voorwaarde dat deze 24u op 24 moet zijn. Het gedrag van een persoon die u belet een veilig leven te leiden en die u belet om vrij te gaan en staan waar men wilt is ook een bedreiging. Een reactie ten aanzien van de persoon die bedreigd door deze persoon te tonen dat je je leven niet volledig laat leiden door hem is ook een manier om uw waardigheid te behouden ten aanzien van deze persoon.

Vervolgens stelt het commissariaat dat "het niet kan overtuigen dat u quasi niets weet te vertellen over deze F.(...), noch de groepering waartoe hij behoort. "

Verzoekster weet effectief niet veel over deze man omdat zij en haar familie zich effectief niet inlaten met e politieke of de criminele organisaties van het kamp. Wel heeft zij zelf kunnen vaststellen dat hij steeds gewapend is en hebben vele mensen rondom haar verteld dat hij een gevaarlijk manis. Ook het feit dat de veiligheidsdiensten niets hebben ondernomen tegen hem toont aan dat hij quasi "onschendbaar" is. Uit dit alles heeft verzoekster effectief afgeleid dat hij gevaarlijk is. Zij dient daarvoor niet nog meer informatie te vergaren. Dit zou haar geenszins vooruit hebben geholpen. De familie is immers niet georganiseerd, is niet betrokken bij het politieke leven in de kampen noch bij de gewapende groeperingen.. zij hadden dan ook niet de macht om deze man te stoppen via hun eigen kennis of eigen middelen.

Vervolgens stelt het Commissariaat Generaal dat het feit dat verzoekster naar het huwelijk ging van een familielid in het kamp Nahr EL Bared niet logisch is gezien haar relaas van bedreigingen door F.(...) E.(...) H.(...). Verzoekster heeft aangegeven dat zij veiliger was in het kamp Nahr El Bared. Die F.(...) woonde immers niet in dat kamp. Doch dat zij zich nog steeds bedreigd wist en dat ze mogelijks zou kunnen worden aangevallen door personen gestuurd door F.(...) E.(...) H.(...) Ook hier kan men echter niet verwachten dat verzoekster dan ook de gehele tijd zou dienen binnen te blijven. Zij dit "huisarrest" niet

langer aan en is effectief naar het huwelijk gegaan in de hoop dat er niet zou gebeuren. Dit wil echter niet zeggen dat er geen bedreiging of gevaar was.

Tot slot stelt de commissaris dat het niet logisch is dat verzoekster en haar familie het kamp El Bedawi hebben kunnen verlaten zonder problemen en dat bovendien vader en broers nog meerdere malen naar daar zijn teruggekeerd.

Hierboven werd reeds aangehaald dat deze man niet dag in dag uit voor het huis stond maar dat dat geen reden is dat men zijn gedrag niet als bedreigend dient te beschouwen. Op het moment van het verlaten van het kamp stond deze man effectief niet daar. Daaruit kan men niet besluiten dat er geen probleem zou zijn.

Het feit dat vader en broers af en toe terug gingen neemt ook niet weg dat er gevaar was. Verzoekster heeft gezegd dat zij meerdere malen werden geconfronteerd met hem maar dat de omstanders gelukkig steeds tussen kwamen. Het feit is dat hij steeds bleef dreigen en de druk bleef opvoeren. Deze situatie werd onhoudbaar voor verzoekster en haar familie.

De mogelijkheid om te huwen en te vertrekken was dan ook de enige optie om aan de bedreiging te ontsnappen.

Raadvrouw van verzoekster heeft reeds tijdens het gehoor gesteld dat het onmogelijk is voor een buitenstaander van deze kampen om goed te vatten hoe het leven daar geleefd wordt. Dat bepaalde zaken niet overtuigend overkomen is een perceptie door de commissaris over gebeurtenissen en feiten die men zich als buitenstaander absoluut niet kan inbeelden. Het is dan ook niet afdoende dat de commissaris zich baseert op zijn perceptie om iemand uit te sluiten van bescherming.

Er zijn geen tegenstrijdigheden in het relaas verzoekster heeft het bewijs voorgelegd dat zij klacht heeft ingediend en ze heeft tevens het bewijs aangebracht dat zij haar ontslag heeft ingediend als kinderverzorgster in de welbepaalde periode. Zij brengt dus objectiveerbare elementen voor die niet door een perceptie van de commissaris teniet kunnen worden gedaan.

Aan verzoekster dient dus minstens het voordeel van de twijfel overeenkomstig artikel 48/6 Vreemdelingenwet te worden toegekend gezien deze objectieve elementen en zij onmogelijk een ander vorm van bewijs zou kunnen voorleggen van de daden van vervolging.

Verzoekster heeft het kamp moeten verlaten om redenen buiten haar wil en haar dient dan ook het statuut van vluchteling te worden toegekend."

Verzoekster vervolgt haar uiteenzetting, stellende dat het UNRWA statuut geen menswaardig bestaan meer kan bieden. Verzoekster stelt vooreerst vast dat hoewel zij bijstand verkreeg van de UNRWA in het kamp, dit niet kan worden gelijkgesteld met bescherming. Zij wijst erop dat zij heeft verklaard dat zij voedselpakketten, gezondheidszorg en onderwijs verkreeg via hulp van de UNRWA doch zij benadrukt dat UNRWA haar op geen enkel ogenblik bescherming kon bieden. UNRWA heeft immers geen mandaat om bescherming toe te kennen. Verzoekster betwist verder de stelling in de bestreden beslissing dat de UNRWA nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen. Zij benadrukt vooreerst dat zij nooit heeft gesteld dat zij als welgestelden leven. Zij overleven. Bovendien heeft verzoekster duidelijk gesteld dat haar moeder kanker heeft en dat de nodige zorgen niet konden worden geboden in het kamp. Zij diende dan ook het kamp te verlaten om verzorgd te worden, hetgeen volgens verzoekster bewijst dat de UNRWA niet de nodige middelen heeft om een menswaardig bestaan te bieden. Een aantal jaren geleden kon men reeds vaststellen dat UNRWA absoluut niet aan de noden kon beantwoorden. Verzoekster citeert te dezen een aantal passages uit de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen" dd. 29 januari 2014, waaruit onder meer blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingen crisis en dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA. Door een simpele zoekopdracht op het internet kan men verschillende artikelen terugvinden die de informatie van dit rapport nog steeds bevestigen, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat de situatie alleen maar gaat verslechteren gezien de nieuwe houding van de Trump-administratie ten opzichte van de UNRWA. Verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing echter met geen woord rept over de beslissing van de Trump-administratie om de fondsen te verminderen. Nochtans is dit een fundamenteel argument. Bovendien staat er in het COI rapport van januari 2018 waarnaar de commissaris-generaal verwijst bijzonder weinig over de Palestijnse vluchtelingenkampen. Men kan zich naar mening van verzoekster dus niet louter baseren op dit rapport alleen om de situatie in de kampen juist in te schatten, laat staan om te weigeren iemand bescherming te bieden. Verzoekster besluit op basis van het administratief dossier en de door haar aangehaalde informatie dat UNRWA niet langer in staat is bijstand te verlenen aan de inwoners van het kamp en dat zij op deze basis dan ook van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling in toepassing van artikel 1D lid 2 van het vluchtelingenverdrag.

Tot slot betwist verzoekster de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn en dat op basis

van verschillende “*onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen*” UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en recht hebben op een reisdocument. Verzoekster merkt op dat de Libanese autoriteiten, gezien de grote instroom van vluchtelingen, weigerachtig staan tegenover de toetreding van Palestijnse vluchtelingen tot hun grondgebied. Verzoekster laakt voorts dat het administratief dossier geen concrete informatie bevat over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Zij voegt hieraan toe dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen. Verzoekster stelt voorts vast dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie. Verzoekster stelt dus vast dat zij conform artikel 1D, tweede lid niet langer de bijstand van de UNRWA kan verkrijgen om redenen onafhankelijk van haar wil en dat zij bijgevolg van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wijst verzoekster erop dat niet wordt betwist dat zij van Palestijnse origine is en dat zij in het vluchtelingenkamp Nahr el Bared verbleef. Bij haar vertrek woonde verzoekster nog steeds bij haar ouders in en deze hadden een eigen huis. Ze hadden in het verleden hulp gekregen van de UNRWA maar nu veel minder. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat ze nog met vijf broers en zussen thuis wonen waaronder verzoekster, dat zij en haar twee zussen niet werken en de broers sporadisch werken, dat iedereen dus leeft van het schamele inkomen van vader uit zijn kleine winkel en dat ook de zus die gehuwd is in zeer moeilijke omstandigheden en in armoede leeft. Dat verklaart dat haar familie in het verleden bijstand van UNRWA kreeg maar dit nu niet meer het geval is omwille van de slechte financiële situatie van de UNRWA, alhoewel de financiële situatie van haar familie niet verbeterd is, wel integendeel. Verzoekster stelt dat zij en haar gezin dienen te overleven in dezelfde erbarmelijke omstandigheden als de gemiddelde Palestijn afkomstig uit Nahr el Bared. Over deze situatie leest men in de COI-focus Libanon 2018 dat 65% van de Palestijnen onder de armoedegrens leven. Verzoekster en haar familie maken daar duidelijk deel van uit. Op basis van deze informatie dient naar mening van verzoekster te worden besloten dat de zowel de socio-economische situatie in het kamp als de slechte gezondheidszorg neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en 3 EVRM. Verzoekster citeert voorts uit een artikel van Marjan Claes in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon slachtoffer zijn van systematische discriminatie en stelt dat zij ook persoonlijk getroffen is door deze praktijken en door de actuele onmenselijke levensomstandigheden in het kamp. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat zij omwille van de algemene situatie in het kamp, met name op het vlak van veiligheid, gezondheid en de economische situatie, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te krijgen.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 7 augustus 2018 en de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 18 september 2018.

Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee persberichten van UNWRA: “*Ministerial meeting on UNRWA raises remarkable US\$122 Million*” van 28 september 2018 en “*Ministerial meeting in Support of UNRWA, Co-Chair Summary*” van 1 oktober 2018.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief

dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekster beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar het kamp waar zij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 juni 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekster naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.13. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Zo stelt u dat u en uw familie door F.(...) A.(...) H.(...) onder druk worden gezet opdat u met hem zou huwen. U omschrijft F.(...) A.(...) H.(...) als een gewapend persoon met een slechte reputatie en behorend tot een gewapende groepering die opereert in het kamp El Bedawi. U geeft aan dat hij en de groepering waartoe hij behoort gekend zijn voor het gebruik van wapens (CGVS p.8-9, 11). U geeft aan dat hij u in het begin van de problemen, op 15 april 2017, bedreigde met de woorden “Ik zal jou en je familie vermoorden als het huwelijk niet doorgaat.” en dat u zich omwille hiervan drie maanden schuil hield op uw verblijfplaats in het kamp Al Bedawi (CGVS p.8-9). Het CGVS vindt dat de aard van de bedreigingen die u schetst weinig stroken met het beeld dat u geeft*

van F.(...) A.(...) H.(...) waardoor er aan de door u beweerde vrees weinig geloof wordt gehecht. U geeft aan dat F.(...) A.(...) H.(...) zich met zijn wapen onder uw verblijfplaats in El Bedawi positioneerde en dat uw familie telkens door hem werd lastiggevallen (CGVS p.9-10). U geeft aan dat hij uw vader en broer met een wapen bedreigde en dat andere mensen hierbij dienden tussen te komen zodat dit 'zonder schade afliep' (CGVS p.10, 11). Het CGVS vindt het weinig geloofwaardig, gezien het door u geschetste profiel van F.(...) A.(...) H.(...) en zijn lidmaatschap bij een gewapende groepering in het kamp, dat hij geen meer doeltreffende manieren heeft gebruikt om zijn doel te bereiken. Wanneer hij het op dermate wijze op u, al dan niet via uw familie, gemunt zou hebben, kan er verwacht worden dat hij effectievere pogingen ondernomen zou hebben om u en uw familie te treffen. Zo dient vermeld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader uit werken ging, en dat ook uw broers niet ten allen tijden thuis waren (CGVS p.10). Indien F.(...) A.(...) H.(...) het effectief op u gemunt had, dan zou er verwacht kunnen worden dat hij meer efficiënt te werk zou zijn gegaan gezien de mogelijkheden die zich voordeden wanneer uw vader of broers niet aanwezig waren om u te treffen. In dit kader dient tevens ook nog de opmerking gemaakt te worden dat uw uitspraak, dat u gedurende drie maanden binnen bleef, genuanceerd moet worden. Zo geeft u aan dat u af en toe met uw moeder naar de groentewinkel ging die zich onder het huis bevond. U gaf te verstaan dat F.(...) op dat moment niet aanwezig was (CGVS p.11). Ook dit ondermijnt de door u beweerde vrees. Indien u een dermate vrees voor uw leven heeft, dan is het weinig geloofwaardig dat u naar beneden ging. U kon immers niet uitsluiten dat F.(...) A.(...) H.(...), zo hij zelf niet aanwezig was, iemand anders aangeduid zou hebben om daar post te vatten. U gevraagd om welke reden u dit deed, zegt u dat u het beu was om binnen te blijven en dat u een frisse neus wou halen (CGVS p.11). Dat dit weinig overtuigend is, behoeft geen verder betoog daar deze houding niet strookt met het gedrag van een persoon die een dermate vrees voor haar leven heeft. Ook in het kader van jullie vertrek vindt het CGVS het weinig geloofwaardig dat F.(...) A.(...) H.(...) net op dat moment niet aanwezig was, en dat jullie zonder kleerscheuren met een taxi konden vertrekken (CGVS p.10-11)."

Verzoekster brengt met de uiteenzetting in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Immers, waar zij opmerkt dat het voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is om te oordelen hoe F.A.H. tewerk zou hebben moeten gegaan, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de verzoeker om internationale bescherming. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoeksters verklaringen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht waarom, mede gelet op het profiel dat verzoekster van hem schetst, aan de handelswijze van F.A.H. geen geloof wordt gehecht. Verzoekster betwist de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en tracht deze tegen te spreken, stellende "Het is immers perfect mogelijk dat F.(...) A.(...) H.(...) bedoeling was om zo lang mogelijk druk op te voeren op de familie opdat zij uiteindelijk zouden toegeven en hun dochter toelaten om in het huwelijk te treden met deze man. Indien hij tot meer drastische maatregelen zou zijn overgegaan zou hij nooit kunnen huwen met verzoekster. Dus de efficiëntie waarvan sprake door het CGVS zou dan niet bijzonder efficiënt zijn geweest indien het ultieme doel was van F.(...) A.(...) H.(...) om te huwen.", waarmee zij er echter geenszins in slaagt de Raad te overtuigen. De Raad leest in verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 juni 2018 "Toen u drie maanden binnen bleef, bleef het dan enkel met verbale bedreigingen? Neen, als mijn vader terugkwam, heeft hij mijn vader met wapen bedreigd en de mensen moesten hen uit elkaar krijgen. Moesten er geen mensen tussenkomen, dan was mijn vader ondertussen vermoord. (...) Heeft uw broer buiten de verbale bedreigingen, ook andere problemen gekend. Het is niet alleen dat hij mijn broer bedreigd met woorden, ook met wapens. Ze kwamen tot ruzie en mensen moesten tussenkomen om elkaar uit elkaar te krijgen. Hoe vaak geeft zicht dat voorgedaan? Verschillende keren." (p. 11). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat F.A.H. er niet voor terugdeinsde om geweld te gebruiken en dat de aanvaringen tussen haar vader/broer en F.A.H. mogelijks fataal hadden kunnen aflopen zo er geen andere mensen waren tussengekomen. Verzoekster verklaarde over F.A.H. bovendien "(...) hij is gezocht en gewapende persoon die veel mensen heeft lastiggevallen. Hij heeft slechte reputatie, en niemand durft hem tegen te houden. (...) Omdat hij slecht is, hij valt mensen lastig. Ik weet dat hij slecht reputatie heeft binnen het kamp, hij schiet naar mensen. Alles wat slecht is, heeft hij, alle slechte kanten." (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Het kan de Raad, gelet op dit door verzoekster geschetste profiel, dan ook allerminst overtuigen dat F.A.H. zich maandenlang zou hebben beperkt tot bedreigingen en intimidatie en dat hij niet zou zijn overgegaan tot meer drastische maatregelen in een

poging om meer druk te zetten op haar familie om in te stemmen met een huwelijk. Verzoeksters uitleg waarom hij dit niet heeft gedaan, namelijk dat *“hij dan nooit zou kunnen huwen met verzoekster”*, kan in het licht van het voorgaande niet overtuigen.

Verzoekster gaat verder met haar verweer, stellende *“Vervolgens zegt de bestreden beslissing dat het niet logisch is dat verzoekster zich toch af en toe buiten waagde: “Zo geeft u aan dat u af en toe met uw moeder naar de groetenwinkel ging die zich onder het huis bevond.”*

Ook dit is geen sluitend argument van de Commissaris. Verzoekster heeft nooit gezegd dat deze F.(...) A.(...) H.(...) dag in dag uit voor het huis stond, Wel zegde ze dat hij die regelmatig deed. Hieruit blijkt duidelijk dat hij haar en haar familie er steeds bleef aan herinneren dat hij de weigering niet aanvaardde en voerde de druk op door zeer geregeld voor het huis te komen staan. Hij toonde dus keer op keer aan dat verzoekster niet veilig was zolang zij niet zou huwen met hem. Zij kon dan ook niet veilig het huis verlaten teneinde zich naar een andere plek te begeven in het kamp of de omgeving. Wel kon zij kortstondig naar beneden gaan om even buiten te komen. (...)

Dat F. niet dag in dag uit voor het huis stond, doet echter niets af aan het risico dat verzoekster nam om zich buitenshuis te begeven en op die manier de kans te lopen om haar belager, waarover verzoekster verklaarde *“(...) sindsdien kwam hij telkens, onder ons huis staan, met zijn wapen op zijn schouder. Telkens wanneer hij mijn vader en broer tegenkomt, valt hij hen lastig, hij liet ons niet meer met rust (...) hij kwam onder huis om mijn familie te bedreigen (...) Wanneer vader van werk kwam, stond hij altijd beneden, en heeft hem met wapen bedreigd. De mensen moesten telkens tussenkomen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10) of een van zijn handlangers tegen het lijf te lopen.

Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, strookt verzoeksters houding aldus niet met het gedrag van een persoon die een dermate vrees voor haar leven stelt te koesteren.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Vervolgens kan het niet overtuigen dat u quasi niets weet te vertellen over deze F.(...), noch de groepering waartoe hij behoort. Immers gaf u aan dat hij gewapend was en gezocht werd door de overheid, doch gevraagd dit toe te lichten, komt u niet verder dan te stellen ‘dat hij gezocht wordt, een gewapend persoon is die veel mensen heeft lastiggevallen. Hij heeft een slechte reputatie en niemand durft hem tegen te houden’. Gevraagd waarom hij precies gezocht wordt, komt u niet verder dan te herhalen ‘omdat hij slecht is, hij valt mensen lastig. Ik weet dat hij een slechte reputatie heeft binnen het kamp, hij schiet naar mensen. Hij heeft alle slechte kanten’. Gevraagd wat u weet over de groepering waartoe hij behoort, stelt u hen niet te kennen, maar te hebben gehoord over hen, ze veroorzaken altijd problemen binnen het kamp. U weet niet veel details, zo voegt u toe. Ze zijn gewapend en ze schieten op elkaar (CGVS p.9, 11). Gezien deze F.(...) de oorzaak is van al uw problemen, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich omtrent hem en de groepering waartoe hij behoort zou hebben geïnformeerd al was het maar om zich een enigszins accuraat beeld te kunnen vormen van eventuele alternatieven of uitwijkmogelijkheden. Gezien uw vriendin hem blijkbaar direct bij naam kende en wist dat hij tot een groepering behoorde en ook de directrice van uw school hem blijkbaar kende, kan er toch van uit gegaan worden dat hij berucht was in het kamp en er toch heel wat mensen iets over hem wisten (CGVS p.8-9). U probeert deze onwetendheid te verklaren door te stellen dat jullie niet zo openstonden voor de buitenwereld, u enkel naar uw werk ging en u niet veel weet over politieke zaken (CGVS p.9). Gezien het belang dat deze persoon speelt in uw relaas en gezien bovenstaande observaties kan uw uitleg totaal niet overtuigen. De vaststelling dat u in dezer blijkbaar niets hebt ondernomen, komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede, dat hoeft geen verder betoog.”* De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er echter niet in slaagt haar onwetendheid te vergoelijken, noch voormelde appreciatie van de commissaris-generaal om te buigen.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Verder geeft u aan dat u zich in het kamp Nahr El Bared ook niet veilig voelde omdat u vreesde dat F.(...) A.(...) H.(...) een vrouw zou kunnen sturen die zuur over u zou gooien (CGVS p.11-12). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan ook dit niet overtuigen. In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat u tijdens uw verblijf in het kamp Nahr El Bared, op 15 juli 2017, naar een trouwfeest ging, waar u uw huidige man uw hand vroeg (CGVS p.6, 9). Het feit dat u deelnam aan het dagelijkse leven en u zich buitenshuis begaf, komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede.”* Verzoekster brengt hier tegen in: *“(...) Verzoekster heeft aangegeven dat zij veiliger was in het kamp Nahr El Bared. Die F.(...) woonde immers niet in dat kamp. Doch dat zij zich nog steeds bedreigd wist en dat ze mogelijks zou kunnen worden aangevallen door personen gestuurd door F.(...) E.(...) H.(...) Ook hier kan men echter niet verwachten dat verzoekster*

dan ook de gehele tijd zou dienen binnen te blijven. Zij dit "huisarrest" niet langer aan en is effectief naar het huwelijk gegaan in de hoop dat er niet zou gebeuren. Dit wil echter niet zeggen dat er geen bedreiging of gevaar was." Verzoekster overtuigt opnieuw niet. Haar tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij veilig was in Nahr el Bared, verklaarde zij: "Nee. Het was onveilig. Hij bleef me bedreigen, misschien ging hij een vrouw sturen om mij met zuur water te gooien. Hij is er nooit mee gestopt. Met die dreigementen. (...) **Heeft u persoonlijk in Nahr el Bared nog problemen gekend?** Ik werd bedreigd via broer en vader, wanneer hij hen tegenkwam. Hij heeft mijn broer gezegd, ik zal haar nooit met rust laten. Ik was echt bang, echt de hele tijd, er zijn veel incidenten binnen het kamp, veel vreemde vrouwen kwamen binnen. Ik was bang dat hij ooit een vrouw zal sturen en zijn dreigementen realiseren" (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Opnieuw valt verzoeksters gedrag, het bijwonen van een trouwfeest in het kamp, aldus niet te verenigen met de voortdurende angst die zij beweert te hebben gekend en haalt het feit dat zij zich buitenshuis begaf en deelnam aan het maatschappelijke leven haar geloofwaardigheid verder onderuit.

Tot slot kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet "Tot slot vindt het CGVS het opmerkelijk dat twee van uw broers en uw vader na jullie vertrek uit het kamp El Bedawi, zich nog steeds naar dit kamp begeven (CGVS p.9-11). U geeft aan dat uw broer zijn verloofde geregeld gaat bezoeken, dat uw andere broer een vriend heeft in dat kamp en dat ook uw vader naar het kamp El Bedawi gaat om zijn vrienden te zien (CGVS p.10-11). Aldus uw verklaringen worden ze niet gerust gelaten door F.(...) A.(...) H.(...), zo zegt u "Telkens wanneer hij mijn broer zag, zei hij, ik ga je nooit met rust laten. Ik zal je zus vermoorden als ik ze zie." (CGVS p.10) en "Hij deed dat, de bedreigingen, om hen uiteindelijk onder druk te zetten en ja te zeggen." (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonden dat de houding van uw familieleden, met name de terugkerende uitstappen naar het kamp El Bedawi, uw beweerde vrees ondermijnen. U hiernaar gepeild stelt u dat mannen minder schrik hebben en gevoel voor uitdaging hebben, bovendien ging uw vader enkel naar daar wanneer zijn vrienden hem nodig hadden (CGVS p.10). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw uitleg overtuiging ontbeert. Indien er een dermate vrees uitgaat naar F.(...) A.(...) H.(...) en bijgevolg ook naar diens groepering, kan er verwacht worden dat zij deze persoon en het kamp ten allen tijde vermijden, te meer daar u aangeeft dat El Bedawi zeer klein is." Het verweer "Het feit dat vader en broers af en toe terug gingen neemt ook niet weg dat er gevaar was. Verzoekster heeft gezegd dat zij meerdere malen werden geconfronteerd met hem maar dat de omstaanders gelukkig steeds tussen kwamen. Het feit is dat hij steeds bleef dreigen en de druk bleef opvoeren. Deze situatie werd onhoudbaar voor verzoekster en haar familie.", waarmee verzoekster blijft steken in het louter volharden in haar verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten in het licht van de door u beweerde problemen besproken te worden. Het attest van de Veiligheidscommissie kan gezien bovenstaande argumentatie de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Dit document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en een dergelijk stuk heeft daarenboven enkel waarde ter staving van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. Ook uit de neergelegde documenten van uw verblijf in het kamp Al Bedawi en het stopzetten van uw contract bij de peuterschool blijken evenmin uw problemen. (...)

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en gezinssamenstelling aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken."

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon" van 20 januari 2017, COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency

cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 18 september 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, uit de bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 overgemaakte persberichten van UNRWA blijkt dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de stelling dat het UNRWA statuut geen menswaardig bestaan meer kan bieden, de argumentatie dat men een aantal jaren geleden reeds kon vaststellen dat UNRWA absoluut niet aan de noden kon beantwoorden, de verwijzing in dit verband naar de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen”* van 29 januari 2014, de opmerking dat door een simpele zoekopdracht op het internet verschillende artikelen terug te vinden zijn die de informatie van dit rapport nog steeds bevestigen, en het betoog dat de situatie alleen maar zal verslechteren gezien de nieuwe houding van de Trump-administratie, die besliste om de fondsen voor UNRWA te verminderen, toont verzoekster geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in haar hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Uit het loutere feit dat binnen het kamp geen gespecialiseerde kankerbehandeling voorhanden is en verzoeksters moeder zich voor haar chemokuur buiten het kamp diende te begeven, kan overigens geenszins blijken dat de gezondheidszorg in het kamp niet toereikend is, dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen of dat UNRWA *“niet de nodige middelen heeft om een menswaardig bestaan te bieden.”* Nergens uit de in de verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt overigens dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat zij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoekster evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoekster voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster voor haar komst naar België in het vluchtelingenkamp Nahr el Bared verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeksters vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil en waardoor zij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoekster er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

In zoverre verzoekster nog aanhaalt dat, hoewel zij bijstand verkreeg van UNRWA, dit niet kan worden gelijkgesteld met bescherming en dat UNRWA geen mandaat heeft om bescherming toe te kennen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de

andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar zij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA, waardoor verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt evenwel dat haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch uw familie problemen hebben gekend met de Libanese autoriteiten en dat u noch uw familie betrokken zijn bij Libanese politieke partijen (CGVS p.6). In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar (CGVS p.6) en dat u vervolgens een opleiding ‘Computer & Communication Engineering’ volgde aan het Siblin Training Center van UNWRA (CGVS p.6). Voorts blijkt dat u werkervaring opdeed in het kamp El Bedawi, waar u van 1 september 2016 tot 25 april 2017 werkte in een peuterschool (CGVS p.6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over enige werkervaring en connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.*

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familie eigenaar is van een woning (CGVS p.3), dat uw vader een winkeltje heeft (CGVS p.3), dat uw broer A.(...) werkt als schilder en dat uw broer M.(... ervaring heeft met elektriciteitsopdrachten (CGVS p.4). U spreekt over de medische toestand van uw moeder, maar u geeft aan dat ze zich kon wenden naar het ziekenhuis van Zagharta buiten het kamp (CGVS p.6, 7). Daarnaast blijkt dat u verschillende tantes en ooms heeft die tevens over werk beschikken (CGVS p.5). Bovendien blijkt dat u en uw familie over de nodige fondsen beschikten om uw reis naar België te bekostigen (CGVS p. 7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.” Met de uiteenzetting in het verzoekschrift dat zij nooit heeft gesteld dat zij als welgestelden leven, dat zij overleven, dat zij thans veel minder hulp kregen van UNWRA dan in het verleden, dat zij en haar twee zussen niet werken en haar broers sporadisch werken, dat iedereen dus leeft van het schamele inkomen van vader uit zijn kleine winkel, dat ook de zus die gehuwd is in zeer moeilijke omstandigheden en in armoede leeft en dat zij en haar gezin dienen te overleven in dezelfde erbarmelijke omstandigheden als de gemiddelde Palestijn afkomstig uit Nahr el Bared, brengt verzoekster geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Libanon. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 juni 2018 verklaarde dat zij niet echt arm zijn en dat zij 5000 dollar heeft betaald voor haar reis naar België. Gevraagd hoe zij dit heeft bekostigd, stelde verzoekster: “*Toen ik gewerkt had voor peuterschool heb ik wat geld gespaard, mijn vader heeft ook wat spaargeld, broer.*” (p. 6-7). Gelet op deze verklaringen, en in acht genomen het feit dat haar familie de financiële middelen had om een eigen huis te kopen (administratief dossier, stuk 5, p. 3), kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat zij in erbarmelijke omstandigheden dienden te overleven.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de verslechterde levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Nahr el Bared van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekster moet derhalve zelf concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar zij dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar zij in gebreke blijft.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maakt ook met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die haar leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat Palestijnen in Libanon slachtoffer zijn van systematische discriminatie en dat verzoekster ook persoonlijk is getroffen door deze praktijken door de actuele onmenselijke levensomstandigheden in het kamp, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekster dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster brengt ook in het voorliggend verzoekschrift geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit

zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekster voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie. Zij kan in haar betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 14 juni 2017 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van vernoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoekster kan dan ook niet ernstig volhouden dat "*de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.*". De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft

informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoekster heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.16. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 26 september 2018 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige

veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist deze analyse niet *in concreto*, noch brengt zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekster voorts niet aantoonbaar is dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoekster *in fine* vraag om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS